

CONSTANTIN DINCULESCU

secretar al Comitetului
județean Vâlcea al P.C.R.

despre

- **teatru și publicul de provincie**
- **contactul permanent dintre profesioniști și amatori**
- **noua ediție a Festivalului „Cântarea României“**

— Spuneți-mi, vă rog, stimate tovarășe secretar, există, credeți, un raport specific, particular, între teatru, ca instituție culturală, și publicul de provincie? Mă gândesc, în primul rând, la faptul că în unele centre județene — este și cazul municipiului Râmnicu Vâlcea — nu există încă teatru profesionist.

— Dacă există un asemenea raport particular, cum îl numiți, el nu poate ține decât de forma, de modalitatea organizatorică prin care spectacolul teatral ajunge la publicul de provincie. În esență, însă, teatrul ca artă înseamnă același lucru, are, adică, aceleași valori și posibilități de emoționare și pentru publicul vilcean, să zicem, și pentru cel din Capitală. Gustul său operează de la sine judecățile de valoare. Spectatorul de astăzi, din România, fie el vilcean, maramureșean

ori bucureștean, este destul de familiarizat cu teatrul, destul de instruit și educat, în acest sens, pentru a gusta un spectacol de ținută sau a-l sancționa sever pe altul, nereușit sau mai puțin reușit. Acesta este raportul, unul singur, între teatru, ca artă, și spectatori reuniți în ceea ce numim public. Este adevărat că la Râmnicu Vâlcea nu avem încă un teatru profesionist. Ca instituție vorbesc, pentru că spectacolele de teatru avem, și încă de cea mai înaltă valoare. Cu concursul teatrelor profesioniste din București și din alte centre culturale ale țării, am reușit să organizăm — stătem deja în al doilea an — o stagiune permanentă în municipiul Râmnicu Vâlcea, stagiune bogată din toate punctele de vedere. Cele șase spectacole pe săptămână au făcut săli pline de fiecare dată, bucurându-se de căldura unui public entuziast, primitor și avizat, căruia i s-a oferit un repertoriu din care n-au lipsit piesele clasice, dramele istorice de amplu ecou, lucrările de ultimă oră ale dramaturgilor și, să nu vă surprindă, premierele pe țară, pe care unele teatre le-au ținut, din... afinități electice, la Vâlcea, 14 000 de spectatori pe lună, asta, ca să vă aduc și un argument statistic, este un bilanț mai mult decât onorabil, ba, aș îndrăzni să spun, pe care și l-ar dori orice instituție de cultură. Dealtfel, tradiția teatrului în această zonă a țării este destul de bogată, un teatru popular cu vîrstă mai mare de o jumătate de secol și cu o activitate prodigioasă (mai multe premii naționale și prezența în finala Festivalului național „Cântarea României“), un teatru de estradă al amatorilor, formație aparținind Casei de cultură a sindicatelor (locul I la festivalul nostru național), mai multe trupe de teatru în stațiunile turistice de pe Valea Oltului, în întreprinderi și-a comune (trupa Căminului cultural din Costești a reușit un frumos succes pe aceeași scenă finală a „Cântării României“, adjudecându-și locul I), toate acestea dau o stare de emulație creatoare, dinamică, eficientă sub aspectul câștigului cultural al publicului, pentru mișcarea teatrală de amatori din județul Vâlcea.

— În afară de câștigul real și indiscutabil al publicului, prezența acesteia permanentă a teatrelor profesioniste în Rm. Vâlcea mai are și un alt scop cultural?

— Întrebarea mi se pare interesantă. Atunci cînd am gândit organizarea acestei acțiuni de amploare, împreună cu instituțiile profesioniste din Capitală, mai ales, am avut în vedere oferirea unui model de spectacole pentru artiștii și formațiile amatoare de la noi. Contactul acesta permanent dintre profesioniști și amatori, profitabil în ambele sensuri, este mai ales util și necesar celor din urmă. Teatrul este literatură, dar și artă a spectacolului, o artă care trebuie făcută cu artă. Amatorii noștri sînt entuziaști, dornici de afirmare, foarte mulți dintre ei realmente talentați. Au, însă, destule de învățat (dealtfel, cine nu mai are cîte ceva de învă-

pat?!) despre modul tehnic, dacă vrei, de a face un spectacol bun, despre acele subtilități de culise, de laborator de creație, care duc la nașterea unui spectacol. Prezența unor regizori, scenografi, coreografi, tehnicieni, care au lucrat, au șlefuit mari spectacole, în țară și în străinătate, dialogul purtat cu autori dramatici de notorietate, cu actori de prestigiu, toate acestea le-am avut în vedere atunci când ne-am propus această stagiune; toate acestea s-au și dovedit profitabile pentru mișcarea artistică din județul Vilcea. Această osmoză, această întrepătrundere, această colaborare naturală, neostentativă, între arta profesionistă și arta amatoare, dovedește încă o dată, și nu numai aici, la noi, roade dintre cele mai îmbucurătoare. Dealtfel, Festivalul național „Cântarea României”, festival organizat din inițiativa secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, festival al muncii și creației libere a poporului nostru, a dovedit, pentru prima dată cu o asemenea amplitudine și forță, resursele uriașe de talent și simțire pe care le depozitează în străfundurile firii sale poporul român și modul impresionant în care aceste valori lăuntrice se exprimă în condițiile societății noastre socialiste. Amatori și profesioniști, într-o unică, măreață și inconfundabilă orchestrație, de dimensiunile țării întregi, într-un fel de cenaclu de muncă și de creație având drept scenă harta României socialiste, au dovedit că munca și cîntecul sînt cei doi poli ai sufletului românesc în jurul cărora gravitează valorile morale.

— După încheierea primei ediții a Festivalului național „Cîntarea României”, ce alte acțiuni ați organizat în vederea continuării spiritului de generoasă emulație artistică imprimat de această amplă manifestare de prestigiu?

— Trebuie să vă spun că prima ediție a Festivalului național s-a încheiat pentru județul Vilcea cu un bilanț cît se poate de generos: 19 premii naționale cîștigate de formațiile și creatorii populari, bilanț care a adus mari satisfacții și a stimulat mari ambiții. Iată de ce, practic, în fapt, pe mealegurile noastre, Festivalul „Cîntarea României” nu s-a încheiat. El continuă în alte, infinite, forme, între care nu cea mai puțin importantă este munca față de sine, față de propriul talent, a creatorului — muncitor, țaran, învățător — muncă laborioasă, tenace, nobilă, necunoscînd ediții. Festivalul județean „Plăuri vilcene”, proaspăt inaugurat, continuă la scara geografică și spirituală a acestui perimetru ceea ce s-a desfășurat la nivelul întregii țări. Este o modalitate fericită de a continua activitatea formațiilor artistice în sezonul estival, este o modalitate de a ne pregăti temeinic, într-un continuu dialog cu publicul, pentru a doua ediție a Festivalului național.

— Peste cîteva zile va începe, știu, o nouă ediție a Festivalului interjudețean „Cîntecele Oltului”. Este una dintre acțiunile inițiate și găzduite de județul dumneavoastră, acțiune care și-a și cîpătat un real prestigiu și o mare popularitate.

— Este adevărat. An de an — sîntem la a noua ediție — participă la acest festival, cu formații și ansambluri folclorice, toate județele străbătute de apele Oltului. Arta spectacolului cunoaște, însă, și alte forme și prilejuri de manifestare. Județul Vilcea, după cum știți, dispune de o mare bogăție turistică, pitorescul stațiunilor, dar și valorile istorice și de artă medievală, atrag anual mii de oameni din toată țara și din străinătate. Conștienți de diversitatea și de receptivitatea diferentiată a acestui public, încercăm să-i oferim cît mai multe reprezentații de valoare, îmbinînd turneele formațiilor profesioniste cu spectacolele, numeroase, care pun în lumină forțele noastre artistice, dintre care multe, așa cum v-am spus, poartă blazonul valoric dobindit la cea mai înaltă confruntare artistică din țară. Aș mai aminti, din agenda estivală, alte cîteva manifestări culturale de succes, îndrăgite de cei care poposesc pe aceste meleaguri: „Cocoșul de Hurez” — tîrg-expoziție a ceramicii românești — „Învîrtita dorului”, la Vaideeni —, întrunire a ansamblurilor păstorești din mai multe județe de pe cei doi versanți ai Carpaților — „Fagurele de aur”, la Tomșani, și „Sărbătoarea căpșunului”, la Bîmești, manifestări ale bucuriei muncii și roadelor. Ele dau, ca să spun așa, relief, diversitate, activităților noastre culturale.

— Stimate tovarășe secretar, aș vrea să vă mai întreb, în finalul discuției noastre, care credeți că sînt, în teatru, ca și în arta spectacolului, în general, exigențele pe care activistul politic și cultural trebuie să le impună și să și le impună?

— În primul rînd, cred că valorile estetice nu pot fi valoroase doar în sine, rupte de valorile politice și etice. Teatrul, spectacolul, în general, acționează în spațiul conștiinței umane, ea însăși, în societatea noastră, supusă dialectic unui proces revoluționar activ și neîntrerupt, al cărui scop nobil, în concepția partidului nostru, este formarea omului nou. Teatrul nu poate fi rupt de realitățile noastre lucid definite, iar cel care se ocupă de această artă a spectacolului trebuie să trăiască pasiunea și să aibă conștiința acutului deplin asumat. De la această conștiință artistică și revoluționară, la scara valorilor înalte ale societății noastre, trebuie să pornească oricine se confruntă, prin talent, cu minunatul și exigentul juriu pe care-l numim public și care, seară de seară, sincer pasionat, ocupă pînă la refuz sălile noastre de spectacol.